

Λύρα, ἐπὶ τῆς ὁποίας σχεδόν συγχρόνως ἔπιπτον αἱ σκιαὶ τῆς γῆς καὶ αἱ ἀκτῖνες τοῦ οὐρανοῦ. Διότι ὡς ἀληθῆς ποιητής, ἐμοίστερες τὴν ζωήν σου εἰς τὴν Σκέψιν καὶ εἰς τὸν Παλμὸν, εἰς τὸν Νοῦν τὸν μεστὸν ἀπογοητεύεσσον καὶ εἰς τὴν Καρδίαν τὴν πλήρη ἐλπίδων, διήνυσες τὴν ζωὴν δρέπων τάξ δάφνας τῆς ἐμπνεύσεως, ἀλλὰ καὶ σκορπίζων τὰ ρόδα τῆς ἀγάπης.

Ἐπάλαιτες ἐν τῇ ζωῇ, ἀγαπημένες ποιητά, ἀλλὰ φεύγεις νικητής. Ἀνταίος, ἐλάμβανες δυνάμεις πνευματικάς, ἡττώμενος ὑπὸ τῆς ὄλης. Ἀκανθῶς ἐκότημαν τὸ μέτωπόν σου τὸ δυοῖς ἐνορίς ἐπτύχωστον ὃ σπαραγμός τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ ἡ δόξα σὲ εναγκαλίζεται στογικά. Θλιβεροὶ ἀλλὰ ἀγέρωχοι, μὲ αἷμα καὶ δάκρυν δαντιμένοι οἱ στίχοι σου, ἀποτελοῦν τὸ ἀκτινωτὸν ὃ δοποῖν θά περιβάλλῃ τὸ νοητὸν μνημεῖον, τὸ δοποῖν θά ὑψωθῆ ἐν τῇ συνειδήσει τῶν μεταγενεστέρων. Ἐπόνετες εἰς τὴν ζωήν, ἀλλὰ καὶ δὲν ἔπαιντες νὰ ψάλλῃς τὸ ὥραιότερον τέκνον τῆς ζωῆς—τὸν ἔρωτα—μόνος σὺ σχεδόν, μὲ ὑπερηφάνειαν καὶ ἀγνότητα. Ὑπέστης καρτερικῆς τάς καταδρομᾶς τῆς τύχης, τὴν ἀδιαφορίαν τῆς κοινωνίας, καὶ μόλις περὶ τὴν δύνην τοῦ βίου σου ὅψιμον εἰδες τῆς Πολιτείας τὴν ἀνταμοιβήν. Ἀλλὰ φεύγεις συναποκομίζων κατί τὸν ὑπέρετερον — τὴν ἀγάπην καὶ τὸν θαυματιμὸν τῶν συναγωνιστῶν σου καὶ τῶν μαθητῶν σου. Ὑπῆρχες τὸ σύμβολον τοῦ ἀχαρίτου ἀγῶνος δὲν διεξάγουν παρ' ἡμῖν οἱ ἀνθρώποι τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ συγχρόνως δὲν ὑπάντησαν σου εἰνε τὸ σύμβολον τῆς ψυχικῆς Ἀναγεννήσεως, ἵστιοι προάγγελοι δὲν θά ἀργήσουν νὰ ἀναφανοῦν καὶ τότε, Σὺ τὸν δοποῖν δλίγοι πιστοὶ φίλοι συνοδεύομεν μέχρι τοῦ τάφου, θά ζήτης. Διότι οἱ ἐμπνευμημένοι, οἱ ἀληθινοὶ ποιηταὶ δὲν θήτουν μετά τῶν μορίων τῆς ζωῆς. Ἀρχίζουν καὶ ζοῦν ἀρχιβῶς μετά τῶν θάνατῶν. Δι' αὐτὸν δὲν κλαίομεν τὴν θανήν σου· ἀνὴρ ἐκμηδένιστις τῆς σαρκὸς διὰ τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους εἰνε τὸ τέρμα μιᾶς βιοπάλης, διὰ τὰ ἐκλεκτὰ πνεύ-

ματα, τὰ αἰωνούμενα ὑπὲρ τὸν κονιορτόν τῆς γηῖνης ζωῆς, θάνατος δὲν ὑπάρχει. Εἰς τοὺς «Ποιητάς», τὸ γραφικὸν ποίημα σου, μῆς δίδεις αὐτὴν τὴν εἰκόνα σου:

«Μέσα στὰ στήθη μάρα φαίστεια κλειοῦμε
...οὐδέποτε ματωμένοι περιπατοῦμε,
...μεγάλοι βασιλεῖς στὴν δυστυχία.»

Καὶ τώρα ποῦ ἀνέπαυθης ἐκ τοῦ ἀλγούς τοῦ σωματικοῦ καὶ τοῦ ψυχικοῦ, καὶ κοιμᾶσαι τὸν ὑπνον τοῦ δικαίου, ἀν δὲν εὑρίσκεις σὲ τὴν ἀλήθειαν τῆς ζωῆς δόπου τὴν ἐζήτητας—εἰς τὰ βάθη τοῦ τάφου—θά εὑρίσουν οἱ ἀλλοὶ τὴν ἀλήθειαν ἐν τῷ περιλάμποντῷ ζωῆ σου εἰς τὸ Βασίλειον τῆς Ἰδεάς καὶ τῆς Ἐμπνεύσεως.

«Θά μὲν γνωρίσουν οἱ ἀνθρώποι στὸν τάφο.»

Ἐτος δὲν συμπληρώθη ἀφ' ὅτου οἱ συναγωνισταὶ οἱ θαυματεῖσαι σου, οὓς ἦντε μόνη ἡ πρόσωση σὲ στοχαγωγή, συνενεντρώθημεν ἐν μέσῳ ἀνθέων καὶ ἀγαλμάτων ἵνα πανηγυρίσωμεν τὸ ποιητικὸν σου Ίωβίλαιον καὶ σήμερον μάτην ἀναζητοῦμεν εἰς τὴν ἀδρανῆ μορφήν σου τὴν λάμψιν τῆς τότε χαρᾶς,— τῆς μόνης ἵστως χαρᾶς ἣν ἡ συμάνθηση ἐν τῇ ζωῇ. Καὶ ἐν μέσῃ τῶν ἐγκωμιών ἐξείνων, εἰχε τὴν ἐμπνευσιν εἰς τῶν θαυματεῶν σου νὰ ἀπαγγείλῃ στίχους σου καὶ ἐκρίθησαν ὡς δὲν ὥραιότερος χαρακτηρισμός σου. Καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ὁ ὥραιότερος, ὁ ἀληθέτερος ἐπιτάφιος εἰνε αὐτοὶ οἱ στίχοι σου, Στέφανοι Μαρτζώκη, διότι ὑπέρ πάντα ἀλλον σὺ ητο δικαιωτερος νὰ μῆς δώῃς τὴν ψυχικὴν μορφήν σου. Μὲ τοὺς στίχους σου αὐτοὺς, οἱ δοποῖοι ἀρμόζουν νὰ γαραζοῦν δικαιούμενοι ἐπιτύμβιον ἐπίγραμμα, σκορπίζω εἰς τὰ πονεμένα στήθη σου, εἰς τὸ ἀγνόν μέτωπόν σου τὰ τελευταῖα νεκράνθεμα:

«Γίγας καὶ ἔγω· στὴν ἀσθεση τὴν πάλη
ἐπῆρα σκιάθῳ τ' ἄχαρο κορυμά μου
νὰ κάμω τὴν ψυχή μου πλειό μεγάλη.»

ΕΙΣ ΤΟΝ ΓΕΡΜΑΝΟΝ Ε'.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ

*Ἀπηγγέλθη ἐν Φαναρίῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὴν ἐπίσημον ἐπὶ τῇ ἀραροτόν.

Στὴ σεβαστή σου τὴν μορφή, γύρω στὸ μέτωπό σου Ὁλόλαμπρο διάδημα, Δεσπότη, σοῦ χαρᾶσει Ενα δνειρο ἀτέλειωτο. Βαθὺς δὲ λογιτιμός σου, Μὲς στὰ πελάγη τὴν ψυχὴ τοῦ Γένους σου φεγγίζει.

β

Κι' ἀντιφεγγίζουνε φριχτά στοῦ πέλαγου τὰ βάθη, Πόθοι, δνείρατα, πάλμοι, βάσανα, δάκρυα, πάθη, Τοῦ Γένους σου καὶ ἐνὸς λαοῦ, τὸ θυλωμένο βλέμμα, Πόσχει ψηλά στὸ μάτι του ἀντὶ γηρά ὕδρον αἴμα. Ἀπὸ τὴν σκλάβα τὴν καρδιὰ δλόγυρα χυμένο Καὶ ποῦ σ' ἐτένα στέκεται πὸ χρόνια στυλωμένο.

β

*Ανοιξε, Πατριάρχη μου, τὴν πατρικὴ καρδιά σου Κι' ἀγκάλιασε καὶ σφίξει μας τὰ μαῦρα τὰ παιδιά σου Ἀγκάλιασε καὶ βλόγα μας! Λαὸς δυ στυχισμένος Σήμερα ἔχει ἀνάτασι, θάνατον εἰχει χθές Ποῦ βρίσκονται κατάκοιτος καὶ βαρυπνωτιμένος Κι' ἔπαινε γηρά νανούριτμα νεκρώτιμες εὐχές.

β

Τὰ δυό Σου χέρια ξάνοιξε, Πατέρα, ν' ἀγκαλιάτης Τὰ τιμημένα τὰ παιδιά τῆς θείας σου φυλῆς. Σὲ τούτη τὴν ὑπέρλαμπρη στιγμήν ν' ἀναγαλλιάσῃς Μ' αὐτὸ τὸ γλυκοχάραγμα τῆς νέας μας ζωῆς.

β

*Ω τὰν ἀητὸς γοργόφτερος, στὰ σύννεφα πετῶντας, Πρέξ τὸ βλέμμα σου βαθειά, στὴν πατρική μας γῆ Γιατὶ μέσα στὴν καταχνιά τοῦ Γένους μας κυττῶντας Ἐγώ ἀγνανεύω μὲ χαρά, μιὰν ὕμορφη αὐγή.

β

Γαλήνεφαν τὰ κύματα πυντώντας τὸν Βράχο Κι' ἀπανωθέ του σέρνετε τὸ φάτμα του μονάχο Ονειρεμένης Λευθεριζές δοδίζει η Ἀνατολή Κι' ἐμπρός στὸ ἔργο μιὰ φωνὴ πὸ πάνω μῆς καλεῖ.

β

Στὴ δοξαημένη Σου μορφή ἔνα ἄγιο βλέπω χέρι Τὸ χέρι του Πανάγαθου Θεοῦ νὰ σὲ βαστάῃ Καὶ τὴν φωνὴν τοῦ Γένους μας δὲν ανεμος μοῦ φέρει Γλυκέ Πατέρα, δὲ Θεός γιὰ μῆς νὰ Σὲ φυλάψ.

ΚΙΜΩΝ ΜΠΕΛΛΑΣ